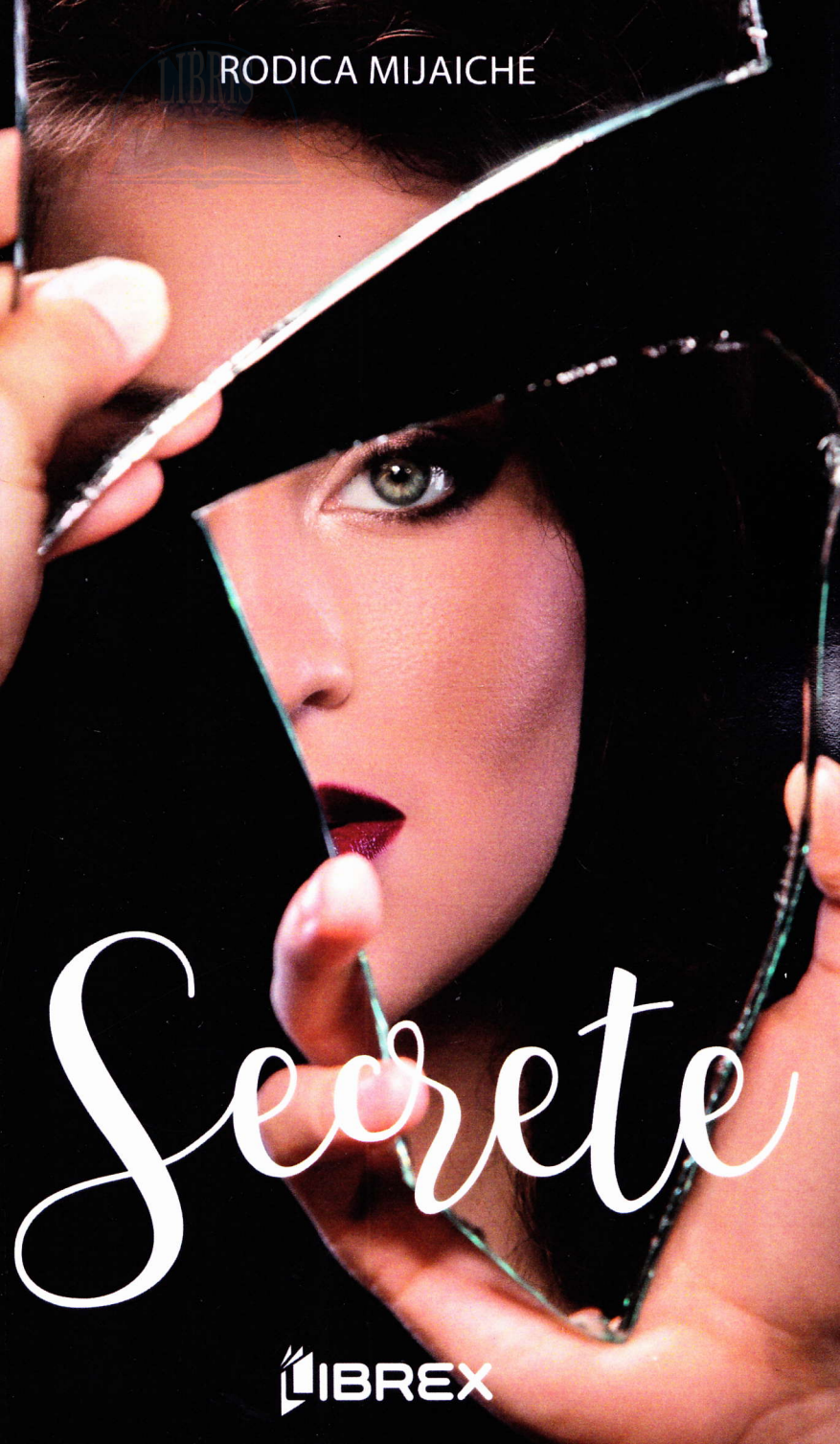

RODICA MIJAICHE

Secrete

 LIBREX

RODICA MIJAICHE

Secrete

LIBREX PUBLISHING

București, 2016

Sud-Vestul României

Oamenii au tot timpul tendința de a se întreba ce le rezervă viitorul. Destinele lor se pot schimba într-o clipită. Doresc să supraviețuiască și fac tot ce pot pentru a reuși. Dar, foarte puțini dintre aceștia rămân cu capul sus până la final.

Sunt gânduri ce o bântuiau pe Marina Barbu.

Oglinda ovală ce atârna pe zidul frumoasei camere scotea la iveală o femeie tânără în vârstă de douăzeci și opt de ani, înaltă, suplă, brunetă cu ochii verzi. Ochi care, odată, râdeau plini de veselie și optimism. De dorință de viață și de iubire.

Acea tânără nu mai era. Acțiunile oamenilor, sau mai bine spus trădarea celui mai important om din viața ei, au facut-o să devină o femeie cinică, ironică și fără încredere în oameni și mai presus de toate, să se ferească în a-și mai oferi inima pe tavă.

Singurul lucru frumos și bun în viața ei, o adevărată constantă, a fost și va rămâne întotdeauna familia ei. Era nucleul ce o proteja de lumea exterioară, de răutățile gratuite ale oamenilor. Chiar de ea însăși câteodată.

Marina se întoarse dinspre oglindă cu furie, deoarece nu mai dorea să vadă chipul unei femei pe care nu o mai recunoștea.

Deși era o femeie tânără, ea nu mai credea în dragostea adevărată. Peste tot vedea căsătorii din interes sau din disperarea unor femei ce credeau că acest eveniment

avea să le transforme viața în altceva decât un adevărat calvar, dacă nu erau lângă persoana dorită.

Suspînând se duse spre fereastra camerei. Se propti cu palmele de pervazul acesteia și își lăsă privirea să cutreiere în voie cu acei ochi verzi ca pădurea proaspăt înfrunzită după o iarnă grea. Luminile calde, proiectate de stâlpii înalți ce înconjurau blocul, ofereau un aer boem cartierului ferit de lumea exterioară cu ajutorul teilor ce se înălțau mândri spre cer. Părea un loc desprins dintr-un vis.

Se delectă, așa cum o făcea în fiecare vară de când se întorsese în orașul natal, adulmecând parfumul teilor ce-și trimiteau dulceața până la geamul ei, făcând-o să inspire adânc, deși știa că avea să sufere puțin după aceea. Alergia o chinuia din plin în această perioadă.

Nu înțeleșese niciodată dorința unor femei de a scăpa de independența lor greu dobândită. Ei nu-i era cunoscut sentimentul de a aparține unui bărbat, de a-i fi controlată viața și de a nu lua decizii de una singură. A simțit însă, demult, când era mai naivă, dorința de a fi iubită de un bărbat. Un bărbat ce nu a dorit iubirea sinceră a unei tinere inocente.

Oftă sonor în liniștea camerei și-și plecă capul pentru o secundă. Nu dorea să-și lase amintirile să o devoreze. A trecut prea mult timp și nu dorea ca amintirea unui bărbat să o ducă în pragul disperării din care reușise să se sustragă ținându-se și cu dinții de realitatea dură. Pentru că trădarea nu era un lucru peste care să treci cu ușurință. Oftă resemnată. Se simțea dintr-o dată atât de obosită.

Ieși din cameră îndreptându-se spre living unde

Secrete

se opri să asculte melodia difuzată la radio în acel moment. Melodia ei preferată, melodia lor preferată, din timpul facultății, *John Paul Young „Love Is In The Air”*. Din două mișcări ajunse lângă radio pe care-l opri smucind butonul, pentru a nu mai simți junghiul de durere ce-și făcea simțită prezența tot mai des în ultimul timp.

Se uită prin apartament simțindu-l atât de liniștit, încât parcă îi lipsea viața. Îi lipsea ea. Simțea că adevărata Marina se ștergea încet-încet lăsând locul unei femei pe care ea nu o recunoștea.

Apartamentul fusese una din marile ei dorințe. Devenise portita ei spre liniștea ce o dorise, fusese o retragere din calea grijii obsesive a familiei. Știa cât de mult o afectase pe mama ei dorința de a se muta, dar aceasta o înțelesese. Îi oferise spațiul de care avusese atâta nevoie. Au trebuit să treacă atâția ani pentru a realiza că mama ei fusese lângă ea la fiecare pas ce-l făcuse pentru a-și reveni din tristețea căreia îi căzuse pradă.

Acum se uita spre livingul ce arăta ca o galerie de artă, dacă era să se ia după toate picturile ce îmbrăcau zidurile. Unele erau pictate chiar de ea, altele le cumpăraseră la licitațiile la care lua parte constant. Toată munca asiduă ce a depus-o ani la rând își arăta răsplata. Acum își oferea luxul de a-și alege clienții, nu de a se lăsa aleasă.

Sunetul celularului o smulse din reverie. Îl scoase repede din geantă, pentru că aceasta fusese singura concesiune făcută de mama ei la gândul că va locui singură. Să-i răspundă tot timpul la telefon. Privi ecranul ce pâlpâia intermitent, iar numele și fața veselă

a Alexei Stănescu, prietena ei cea mai bună, îi zâmbea ușor. Numai ea putea să sune la ora asta târzie.

— Bună, drăguțo, răspunse Marina cât mai voios, pentru că știa că orice mic semn de cedare din partea ei și nu ar mai fi scăpat de întrebările secante, dar care trădau o grijă nespusă, ale prietenei ei.

— Bună, Rina? Ce faci? Ce planuri ai pentru seara asta? Vocea ei suna atât de caldă, iar râsul cristalin era ca un clinchet ușor făcut de clopoței de vânt ce atârnavă pe terasa Marinei.

Doar familia ei, Alexa și ... *el* o alintaseră Rina.

— Unde ești la ora asta? o întrebă în timp ce își aruncă privirea spre ceasul frumos lucrat în lemn ce trona pe zid. Era zece seara.

— Păi, hmm... știi, mă gândeam că poate ai vrea să ieși și tu. Îi auzi râsul înfundat, râsul specific ce-i transmitea semnale cum că avea companie masculină. Era ceva cu ea. De fiecare dată când era însoțită de un bărbat care-i plăcea devenea o altă persoană. Atât de maleabilă, atât de disponibilă și se hlizea ca o școlăriță.

— Ce este Alexa? Îți dai seama cât este ora? Măine, din câte știu eu, amândouă trebuie să ne trezim devreme.

Lucrau împreună de când au absolvit Facultatea de Arte. Au pus bazele unei afaceri având ca obiect de activitate restaurarea obiectelor de artă. Era o meserie ce le ajuta pe amândouă. Marina era pasionată de lucrul cu mâinile și cu materialele ce puteau scoate la iveală frumuseți ce erau pe cale a fi pierdute, iar Alexa se ocupa de relațiile cu clienții și cu furnizorii. Dar împreună făceau contabilitatea și țineau totul sub strictă supraveghere.

Acum, nemaiauzind nimic de la celălalt capăt al telefonului, cu excepția unor acorduri muzicale șterse, râsete și chicoteli ca și când cineva ar fi băut cam mult, o puse în încurcătură, pentru că știa că la capitolul bărbați, prietena ei era deplorabilă. Îi alegea pe cei mai nesuferiți și de obicei pe cei care erau pierduți în aburii alcoolului.

— Hai, Marinaaaa..., nu mai fii o „sparge-gașcă”. Numele ei fu pronunțat ca și când ar fi ajuns și Alexa pe la băutură, ceea ce nu ar fi mirat-o pe Marina, pentru că, prietena ei mai avea obiceiul de a degusta suc în amestec cu cine știe ce băutură alcoolică și nu rezista prea mult.

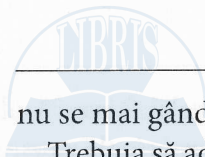
Adevărul era că nici nu dorea să o lase prea mult în compania cuiva care ar fi putut profita de ea. Mai avu o tentativă de a se sustrage totuși.

— Alexa, știi ce se întâmplă când..., începu ea cu glas reținut.

— Pur și simplu trebuie să vii. După care continuă pe un ton șoptit, fiind sigură că acoperise cu mâna microfonul telefonului mobil pentru ca doar Marina să o audă. Vreau să cunoști pe cineva.

Marina începu să simtă tonul de alarmă ce-i vuia prin tot corpul. Simțea că o ia de la capăt. Ea luând parte la un ritual atât de cunoscut de cei care așteaptă aprobarea prietenilor pentru un eventual iubit.

Nu dorea să o dezamăgească, însă timpul a dovedit, de fiecare dată, că avusese dreptate în privința fiecăruia dintre foștii iubiți ai Alexei. Nu că Marina ar fi fost o sfântă între ei, dar ea nu ceda cu ușurință farmecelor bărbaților, deși existase o dată când ar fi făcut-o, dar totul luase o turnură atât de urâtă încât de atunci nici

nu se mai gândise la acest aspect al vieții ei.

Trebuia să admită că pe cât de deschisă și dezinvoltă era Alexa, pe atât de reținută era ea cu relațiile și viața ei intimă.

Dar știa și că nu va putea sta deoparte când prietena ei îi prețuia sfaturile și se baza pe sprijinul ei, așa că spuse singurul lucru normal în acel moment:

— Ajung în zece minute.

Cuvintele ei au declanșat o adevărată nebunie.

— Te aștept. Vino repede, după care închise, iar Marina rămase câteva momente și se uită perplexă la ecranul celularului. Se întreba ce o fi fost în capul ei de acceptase așa ceva. Dar știa. Era prietena ei, trebuia să-i fie alături.

Se hotărî să îmbrace un top pepit, cu bretele subțiri, o pereche de pantaloni negri din triplu voal și niște balerini ce completeau ținuta ei lejeră. Își luă poșeta tip poștaş și ieși pe ușă.

Nu-i luă mult să ajungă la localul unde avea o bănuială că ar fi ieșit la *agățat* prietena ei. Micul orașel de provincie din sud-vestul României părea un loc mirific și pe cât era de mic, pe atât era de plin de cluburi și terase în care puteai să-ți petreci serile, dar acest local nu era unul dintre ele.

Acum, aproape de local, Marina trase aer în piept și urcă treptele ce duceau la mesele de pe terasă. Nu-i luă mult să o găsească cu privirea pe prietena ei, dar însoțitorii ei erau cei care-i captaseră atenția. Un bărbat destul de drăguț încât să-i acorzi o atenție deosebită, cu păr șaten deschis, creț, ce-i pica întruna pe față, încât se pare că avea un tic în a și-l da la o

parte, iar celălalt bărbat era un individ mai gras, slinos și cam beat, la cât era de roșu la față. Ceva nu era în regulă. Oare ce-o fi văzut Alexa la vreunul dintre ei?

Merse cu pas hotărât spre ei. Nu se simțea în largul ei acolo. Ritmul unei melodii dance bubuia din boxe, făcând aproape imposibil orice mod de comunicare peste aceste sunete stridente, dar se pare că pe clienți nu-i deranja. Aveau alte planuri în acea seară.

Îi atrase atenția un bărbat ce ieși din colțul îndepărtat al terasei trăgându-și fermoarul blugilor, ca la câteva secunde să apară și femeia ce se pare, oferise un spectacol pentru individ. Marina se cutremură. Clar era un loc în care, dacă ar fi văzut-o vreunul dintre clienți sau chiar părinții ei, ar fi rămas cel puțin uimiți dacă nu îngroziți.

Fu întâmpinată cu urale din partea prietenei ei, ceea ce o făcu să-i vină să se pitească undeva. Nu-i plăcea să atragă atenția asupra ei. Felul în care îi strînse mâna bărbatul, pe numele lui Mihnea, și o privi pe sub pleoapele grele, părea să ascundă ceva. Avea o mână cu degete lungi, cu unghii îngrijite, dar palma îi era umedă.

La prima vedere, Mihnea părea un bărbat drăguț, având grijă de aspectul său fizic. Dar analizându-i fața cu pomeții ce luceau și sprâncenele pensate cu grijă, buzele ce nu reușeau să scape de rictusul ce-i apărea constant în colțul gurii, îi trimiteau Marinei semnalele necesare pentru a ține distanța față de acesta.

Nu ar fi putut să spună exact ce era cu el, pentru că nu-l cunoștea, dar era ceva în atitudinea, în gestică lui, ce o făcea să aibă rețineri.